

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/66/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200197
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2018200197.5

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: O. O. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. T. XX, XXX XX H., právne zastúpená: JUDr. Darinou Kurňavovou, advokátkou, so sídlom Kapitulská 5, 917 01 Trnava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 31179-2/2018-BA zo dňa 14. júna 2018, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 43Sa/15/2018-87 zo dňa 14. januára 2019, t a k t o

r o z h o d o l :

Návrh na prerušenie kasačného konania z a m i e t a.

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k. 43Sa/15/2018-87 zo dňa 14. januára 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e.

O d ō v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 43Sa/15/2018-87 zo dňa 14. januára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d), e) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalobkyni priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava (ďalej len „pobočka žalovanej“) rozhodnutím č. 56877-113/2017-TT zo dňa 22. 12. 2017 vo veci ne zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia (ďalej len „povinné poistenie“) rozhodla tak, že žalobkyni nezaniklo povinné poistenie dňa 31. 01. 2011, ale zaniklo dňa 30. 06. 2012, a to z dôvodu, že aj naďalej spĺňala definíciu samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a bola držiteľkou oprávnenia na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu. Žalovaná rozhodnutím č. 31179-2/2017-BA zo dňa 14. 06. 2018 zamietla odvolanie žalobkyne a v celom rozsahu potvrdila napadnuté rozhodnutie pobočky žalovanej.

2.Správny súd uviedol, že skutkové okolnosti prípadu týkajúce sa vydania licencie žalobkyne a jej zrušenia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe ako aj podanie Registračného listu fyzickej osoby - odhláška (ďalej len „RL FO - odhláška“) ku dňu 31. 01. 2011 neboli v konaní medzi účastníkmi sporné. Sporným ostalo, či žalobkyňa aj po dátume 01. 02. 2011 mala postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby ako držiteľka licencie L1A, napriek tomu, že mala dňom 31. 01. 2011 zrušené povolenie prevádzkovať zdravotnícke zariadenie Trnavským samosprávnym krajom.

3.Podľa názoru správneho súdu, žalovaná porušila ústavné právo žalobkyne na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka, najmä z dôvodu, že začatie konania nebolo žalobkyňi pobočkou žalovanej oznámené a nebolo jej tak umožnené k podkladom rozhodnutia sa vyjadriť. Správny súd vyčítal žalovanej, že napadnuté rozhodnutie vydala po takmer 7 rokoch, a preto ide o rozhodnutie nepredvídateľné, nejasné a nezrozumiteľné.

4.Licencia L1A je podľa správneho súdu dokladom, na základe ktorého je možný výkon zdravotníckeho povolania jednou z jeho foriem, ktorý nie je dôvodné stotožňovať s vykonávaním činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení. Samotné postavenie, resp. samotný status samostatne zárobkovo činnnej osoby a formálna držba alebo vystavenie povolenia, príp. oprávnenia príslušným orgánom podľa osobitného predpisu na podnikanie alebo na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, samo osebe účasť na povinnom sociálnom poistení tejto osobe nezakladá. Je potrebné brať do úvahy príjmy dosahované na základe viacerých oprávnení na výkon podnikateľskej činnosti samostatne. Žalovaná by mala podľa názoru správneho súdu skúmať, či žalobkyňa reálne využívala licenciu L1A a či z nej dosahovala príjem.

5.Správny súd uviedol, že sa prikláňa k teleologickému výkladu § 3 ods. 1 písm. b), § 5 písm. c), § 14 ods. 1 písm. b) a § 21 ods. 1 a 4 písm. b) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. 12. 2010 a vyhodnotil právne posúdenie žalovanou za formálne a neudržateľné, pretože potiera samotný účel zákona o sociálnom poistení, ktorým je viazať účasť na sociálnom poistení na určitý dosiahnutý príjem zo zárobkovej činnosti, čo je potrebné vykladať ako príjem dosiahnutý realizáciou činnosti a nie držbou povolenia na výkon tej, ktorej činnosti podľa osobitných predpisov.

6.Na základe vyššie uvedených dôvodov, správny súd zistil, že námietky žalobkyne sú dôvodné, a preto napadnuté rozhodnutie žalovanej v zmysle § 191 ods. 1 písm. d), e) a g) SSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

II.

Kasačná sťažnosť žalovanej proti rozsudku správneho súdu

7.Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť žalovaná (ďalej len „sťažovateľka“) podaním zo dňa 11. 03. 2019. Kasačnú sťažnosť odôvodnila tým, že správny súd nesprávne právne posúdil vec v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP a uviedla, že sa nestotožnila s právnym posúdením veci zo strany správneho súdu.

8.Sťažovateľka zastáva naďalej právny názor, že žalobkyňi nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie ako samostatne zárobkovo činnnej osobe dňa 31. 01. 2011, ale zaniklo dňa 30. 06. 2012. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že správny súd svoje rozhodnutie odôvodňuje ustanoveniami zákona o sociálnom poistení, ktoré už v prejednávacom období (január 2011 až jún 2012) neboli účinné (§ 5 písm. c) a § 21 ods. 4 písm. b) zákona o sociálnom poistení, ktoré boli účinné do 31. 12. 2010). V tejto súvislosti poukázala na to, že s účinnosťou od 01. 01. 2011 do 30. júna 2014 nadobúda fyzická osoba právne postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby na účely sociálneho poistenia v prípade, ak dovŕšila 18 rokov veku a je registrovaná podľa osobitného predpisu (zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, resp. podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov) v súvislosti so zárobkovou činnosťou uvedenou v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení. Žalobkyňa podľa

sťažovateľky bola registrovaná na dani z príjmov fyzických osôb v súvislosti so zárobkovou činnosťou v zmysle § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení v období od 03. 01. 1996 do 17. 02. 2016. Vzhľadom na to, že dňom 30. 06. 2012 prestala spĺňať jednu z podmienok na nadobudnutie postavenia samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 zákona o sociálnom poistení, zo zákona jej tak zanikol status samostatne zárobkovo činnnej osoby, a teda aj povinné poistenie.

9.Vo vzťahu k poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti v zmysle zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z.z.“) sťažovateľka uviedla, poskytovateľom zdravotnej starostlivosti je aj fyzická osoba na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Držiteľ licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je oprávnený vykonávať zdravotnícke povolanie a dosahovať príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti.

10.Sťažovateľka upozorňuje, že v čase, keď žalobkyňa zrušila povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, t. j. 31. 01. 2011, mala aj naďalej v platnosti licenciu L1A, a teda nedošlo k zániku všetkých oprávnení na vykonávanie zárobkovej činnosti. Licencia L1A bola žalobkyni zrušená až ku dňu 31. 12. 2014. Zároveň žalobkyňa bola aj naďalej registrovaná u správcu dane.

11.Vo vzťahu k posudzovaniu príjmov žalobkyne, sťažovateľka zotrváva na svojom právnom názore, že povinné poistenie samostatne zárobkovo činnnej osoby je len „jedno poistenie“ a nie ako niekoľko od seba nezávislých sociálnych poistení. Preto je rozhodujúce, že fyzická osoba, ktorá spĺňa definíciu samostatne zárobkovo činnnej osoby na účely sociálneho poistenia, dosiahla v rozhodujúcom roku príjem podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. Zákon zároveň neukladá povinnosť žalovanej skúmať, resp. posudzovať z akých úkonov a na základe akého výkonu práce dosiahla samostatne zárobkovo činná osoba príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti. Sťažovateľka ďalej uviedla, že v čase keď žalobkyňa podala RL FO - odhlášku zo sociálneho poistenia ku dňu 31. 01. 2011, nemala vedomosť o tom, že žalobkyňa je držiteľkou licencie L1A, žalobkyňa ju o tejto skutočnosti neinformovala, pritom jej z § 227 ods. 2 písm. a) zákona o sociálnom poistení takáto povinnosť vyplývala.

12.Záverom navrhla kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalobkyne ku kasačnej sťažnosti žalovanej

13.Žalobkyňa sa na základe zaslanej výzvy správneho súdu vyjadrila ku kasačnej sťažnosti žalovanej prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podaním zo dňa 28. 03. 2019.

14.Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobkyňa vyslovila nesúhlas s tvrdeniami sťažovateľky vo vzťahu k významu licencie L1A, a to, že zakladá status samostatne zárobkovo činnnej osoby a v ostatnom poukázala na argumentáciu vyslovenú v podanej žalobe.

15.Záverom navrhla kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol a priznal žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 %.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

16.Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava SR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva.

17.Podľa § 101e ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021. Výkon

súdnicstva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

18. Najvyšší správny súd ako súd kasačný (§ 11 písm. h) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, kasačnú sťažnosť prejednal v rozsahu námietok sťažovateľky bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľky je dôvodná.

19. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 43Sa/15/2018-87 zo dňa 14. januára 2019, ktorým správny súd podľa § 191 ods. 1 písm. d), e) a g) SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej č. 31179-2/2017-BA zo dňa 14. 06. 2018 a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

20. Predmetom preskúmvacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej - Sociálna poisťovňa, ústredie č. 31179-2/2017-BA zo dňa 14. 06. 2018, ktorým žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava č. 56877-113/2017-TT zo dňa 22. 12. 2017. Pobočka žalovanej ako prvostupňový orgán rozhodnutím zo dňa 22. 12. 2017 podľa § 178 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona o sociálnom poistení rozhodla tak, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnéj osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31. 01. 2011, ale zaniklo dňa 30. 06. 2012.

21. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

22. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu správneho súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, z ktorých dôvodov ich ďalej neopakuje a na ne len poukazuje.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

23. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

24. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

25. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

26. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonitosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

27. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu správneho súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej a právnej úpravy zákona o sociálnom poistení, kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnéj osobe zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30. 06. 2012. Kasačný súd túto spornú otázku považoval za zásadnú, a preto predovšetkým na ňu zameril svoju pozornosť, či v rozhodnej dobe žalobkyňa naplnila znaky samostatne zárobkovo činnéj osoby vo vzťahu k jej povinnosti platiť povinné sociálne poistenie podľa právnej úpravy zákona o sociálnom poistení.

28. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 5 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 543/2010 Z.z. zákonodarca za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje fyzickú osobu, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a je registrovaná podľa osobitného predpisu v súvislosti so zárobkovou činnosťou uvedenou v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, okrem fyzickej osoby, ktorá má podľa zmluvy o výkone osobnej asistencie vykonávať osobnú asistenciu fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 543/2010 Z.z., zárobková činnosť je, ak osobitný predpis (Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 zo 16. septembra 2009) alebo medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, neustanovuje inak, činnosť vyplývajúca z právneho vzťahu, ktorý zakladá dosahovanie príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu; ods. 2 zárobková činnosť je aj činnosť podľa odseku 1, z ktorej príjem nepodlieha dani z príjmov podľa osobitného predpisu (zákon č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon č. 595/2003 Z.z.“) preto, že tak ustanovujú predpisy o zamedzení dvojitého zdanenia; ods. 3 zárobková činnosť je aj činnosť podľa odseku 1, z ktorej príjem nepodlieha dani z príjmov podľa osobitného predpisu (zákon č. 595/2003), ak na fyzickú osobu, ktorá túto zárobkovú činnosť vykonáva, sa v právnych vzťahoch sociálneho poistenia uplatňujú predpisy Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu (vyššie uvedené Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) alebo sa uplatňuje medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca v § 5 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 543/2010 Z.z. účinného od 01. 01. 2011, za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje fyzickú osobu, ktorá dosiahla 18 rokov veku a je registrovaná podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom sa na tieto účely považuje zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), resp. zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správe daní“). V zmysle zákona o správe daní, daňový subjekt, ktorý sa registruje u správcu

dane je povinný predložiť správcovi dane žiadosť o registráciu na tlačive, ktorého vzor určí ministerstvo. Vznik povinného poistenia samostatne zárobkovo činné osoby v zmysle § 21 zákona č. 461/2003 Z.z. sa spája s výškou príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z.z. alebo výnosu súvisiaceho s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, ktorý táto osoba dosiahla za prechádzajúci kalendárny rok. V prejednávacom prípade je nevyhnutné poukázať na osobitný predpis upravujúci oprávnenie na výkon podnikania a výkon samostatne zárobkovej činnosti v prípade lekára, ktorým je zákon č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z.z.“). Zákonodarca v prvej časti uvedeného zákona v úvodných ustanoveniach definuje zdravotnícke povolanie (§ 3) a kto je poskytovateľom zdravotnej starostlivosti (§ 4). V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 3 ods. 4 písm. c) tohto zákona (zdravotnícke povolanie sa vykonáva na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10)), v spojení s § 4 písm. b) tohto zákona (poskytovateľ je fyzická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10)), lekár ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je oprávnený výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) na základe licencie (§ 68). Podľa § 10 ods. 1 tohto zákona samostatnú zdravotnícku prax môžu vykonávať zdravotnícki pracovníci v povolani lekárov, zubných lekárov, sestier, pôrodných asistentiek, fyzioterapeutov, liečebných pedagógov, logopédov, psychológov a masérov. Na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a)]; ods.2 samostatná zdravotnícka prax podľa odseku 1 je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Podľa § 68 ods.1 písm. a) tohto zákona licencie sa vydávajú na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárov, zubných lekárov, sestier, pôrodných asistentiek, fyzioterapeutov, masérov, logopédov, liečebných pedagógov a psychológov.

29.Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že lekár ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je oprávnený vykonávať samostatnú zdravotnícku prax (§ 10 ods.1) na základe licencie, pričom zákonodarca výslovne ustanovuje, že na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa vyžaduje licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [§ 68 ods. 1 písm. a)], teda licencia L1A. V právnej úprave ustanovenej v § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 zákonodarca predpokladá výkon samostatnej zdravotníckej prax v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Vychádzajúc z uvedeného vydanie licencie L1A je oprávnením lekára na výkon samostatne zárobkovej činnosti, resp. na výkon podnikania.

30.Kasačný súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu postupom v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, v súlade s právnou úpravou zákona o sociálnom poistení, dospel k inému právnemu záveru ako správny súd, a to z nasledovných dôvodov.

31.Otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činné osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení platnom do 31. 12. 2010 z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A sa zaoberal a dal na ňu odpoveď najvyšší súd v rozsudku sp.zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020. Ústavná sťažnosť proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky uznesením č.k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30. 11. 2021.

32.Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č.k. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 k otázke statusu samostatne zárobkovo činné osoby na základe oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31.12.2010 citujúc § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2010, § 3 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 4 zákona č. 578/2004 Z.z., § 10 ods. 1,2 zákona č. 578/2004 Z. z., § 68 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., konštatoval: „.....,Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (ďalej aj „licencia L1A“) nie je podmienkou na vydanie povolenia podľa § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. Ide o licenciu, ktorá nie je

žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo L1C, súčasne však držba licencie L1A nevylučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a L1C.

Veľký senát sa stotožňuje s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú starostlivosť. Iba na jeho vôľu je ponechané, či uvedenú licenciu bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení, a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti) bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnu službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný spĺňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A nijako nesúvisí.

Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, spĺňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár-držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo spĺňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.

Veľký senát sa z vyššie uvedených dôvodov stotožnil s názorom senátu 9S, že v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.

Z uvedených dôvodov Veľký senát v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 dospel k záveru, že je potrebné sa odchýliť od záveru Veľkého senátu vo veci sp. zn. 1S/1/2019. Na prvú otázku, teda „či licencia L1A vydaná lekárovi na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 548/2004 Z. z. má alebo nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z.“, uvádza nasledovnú odpoveď:

Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení.

Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z.....“

33.Vo vzťahu k skúmaniu pôvodu príjmov poistencov - lekárov, najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uviedol, že takúto povinnosť žalovanej nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia zákona o sociálnom poistení. Žalovaná v rámci zisťovania podkladov pre rozhodnutie o vzniku alebo zániku povinného poistenia vychádza z oznámenia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 233 ods. 6 písm. a) zákona o sociálnom poistení, resp. z výpisu z daňového priznania podľa § 228 ods. 1 a 2 tohto zákona. Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca nezveril takúto právomoc Sociálnej poisťovne, a preto nemôže prešetrovať príjmy poistencov, a pri svojej činnosti vychádza výlučne z podkladov, ktoré zabezpečuje Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky. Zároveň kasačný súd v zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu dodáva, že

„Sociálna poisťovňa nie je povinná skúmať, aká časť z týchto príjmov je čisto z činnosti na základe licencie L1A, ktorá okolnosť je pre posúdenie vzniku alebo zániku poistenia podľa § 21 ods. 1 právne irelevantná. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak príjmy z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov sú nižšie, ale v súčte s iným príjmom zo samostatnej zárobkovej činnosti, napr. zo živnosti sú v súčte vyššie ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., poistenie vznikne, resp. trvá naďalej“. Záverom je potrebné uviesť, že ak „lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, ide vždy o príjem SZČO a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa § 5 písm. a), príp. písm. b) alebo d) zákona o sociálnom poistení v znení platnom do 31. 12. 2010.“

34.Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č.k. IV.ÚS 610/2021-22 zo dňa 30. 11. 2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu č.k. 1Vs 3/2019 zo dňa 24. novembra 2020, konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne zdôvodnené, aj keď s takým zdôvodnením sťažovateľ nesúhlasí a využíva dostupnú inštančnú možnosť tieto závery vo svoj prospech „prebit“, nie však na podklade využiteľnom pre ústavnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je teda ústavne udržateľný.“

35.Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je pre súdy záväzné.

36.Kasačný súd v preskúmvanej veci upriamil pozornosť na uvedené rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia najvyššieho súdu len vo vzťahu posudzovania statusu lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. účinného do 31. 12. 2010, vo vzťahu k povahe licencie L1A, ktorej bola žalobkyňa držiteľkou a vo vzťahu k skúmaniu príjmov sťažovateľkou. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci je rozhodnutie Sociálnej poisťovne o nezániku povinného poistenia žalobkyne ako lekárky ku dňu 31.1.2011, ale k zániku ku dňu 30. 06. 2012, z ktorých dôvodov postavenie žalobkyne ako samostatne zárobkovo činnnej osoby sa subsumuje pod právnu úpravu ustanovenú v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 543/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. 1. 2011. Právna úprava ustanovená v § 5 písm. c) tohto zákona od roku 2010 prešla legislatívnou zmenou. Vychádzajúc z obsahu právnej úpravy ustanovenej v § 5 v znení platnom po 1. 1. 2011 vyplýva, že zákonodarca za samostatne zárobkovo činnnú osobu považuje fyzickú osobu, ktorá dosiahla 18 rokov veku a je registrovaná podľa osobitného predpisu. Z uvedeného vyplýva, že v prípade žalobkyne bolo pre nadobudnutie právneho postavenia samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 543/2010 Z.z. podstatné splnenie dvoch podmienok, a to dosiahnutie veku 18 rokov a registrácia podľa osobitného predpisu, teda zákon č. 511/1992 Z.z., resp. zákon o správe daní. Z obsahu administratívneho a súdneho spisu, mal kasačný súd preukázané, že v období od 03. 01. 1996 do 14. 02. 2016 bola žalobkyňa registrovaná na dani z príjmu fyzických osôb v súvislosti so zárobkovou

činnosťou uvedenou v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 zákona o sociálnom poistení. Súčasne z údajov, ktoré sťažovateľke poskytlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vyplynulo, že žalobkyňa mala príjmy z podnikania za rok 2009 (v sume 50.864,83 eur), ktoré prevyšovali v tom čase zákonom určenú sumu 3. 834,96 eur, za rok 2010 (50.055,83 eur), ktoré prevyšovali v tom čase zákonom určenú sumu 3.948,72 eur, ktoré boli stanovené pre vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činných osôb.

37.Vychádzajúc z uvedeného a skutkových zistení, ktoré v danej veci potvrdili, že žalobkyňa aj po zrušení povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia rozhodnutím Trnavského samosprávneho kraja č. j. TA/2005/2521 zo dňa 08. 09. 2005 v odbore pediatrika endokrinológia, diabetológia, poruchy látkovej premeny a výživy ku dňu 31. 01. 2011, bola aj naďalej registrovaná ako daňový subjekt (až do 17. 02. 2016) pre daň z príjmov fyzických osôb a daň z príjmov zo závislej činnosti u správcu dane a zároveň bola naďalej držiteľkou licencie č. : L1A/TT/0186/05 vydanou Slovenskou lekárskou komorou na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekárov v odbore pediatrika endokrinológia, diabetológia, poruchy látkovej premeny a výživy a za predchádzajúce obdobie vykazovala príjem, ktorý jej zakladal povinné poistenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, Sociálna poisťovňa tak v oboch stupňoch rozhodla v súlade so zákonom o sociálnom poistení, keď rozhodla tak, že žalobkyňu ako samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie ku dňu 30. 06. 2012, pretože v roku 2011 nedosiahla zákonom ustanovenú hranicu príjmu (príjmy za rok 2011 - 191,83 eur boli nižšie ako zákonom stanovená suma 4.078,68 eur). Súčasne v intenciách vyššie uvedeného názoru veľkého senátu najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR v prípade žalobkyne ako držiteľky licencie L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od jej vôle ako držiteľky tejto licencie, ktorá by jej bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že žalobkyňa ako držiteľka tejto licencie L1A uvedenú licenciu nevyužívala, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania.

38.Kasačný súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie správneho súdu vychádza z nesprávnej aplikácie právnej úpravy týkajúcej sa samostatne zárobkovo činnnej osoby ustanovenej v zákone o sociálnom poistení, ktorá nebola účinná v dobe prejednávaného prípadu. Správny súd vo svojom rozhodnutí aplikoval § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31.12.2010, pričom v prejednávanom prípade ako už bolo vyššie uvedené, bolo potrebné vychádzať z právnej úpravy ustanovenej v § 5 zákona o sociálnom poistení účinného od 01. 01. 2011, z dôvodu, že prípad žalobkyne spadal pod túto právnu úpravu. Oproti predchádzajúcej právnej úpravy, definícia samostatne zárobkovo činnnej osoby prešla výraznou legislatívnou zmenou.

39.Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd kasačné námietky sťažovateľky, ktorými namietala nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP, vyhodnotil ako dôvodné, keďže tieto námietky spochybnili vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu. Z uvedených dôvodov kasačný súd podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. g) SSP rozhodnutie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

40.V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, ustáliť zásadné otázky nastolené v konaní, vzťahujúce sa na prejednávanú vec, v ich intenciách posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovanej v spojení s rozhodnutiami a postupom prvostupňového správneho orgánu a to v súlade s názorom kasačného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd opätovne o nároku na náhradu trov konania vrátane o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

41.Právna zástupkyňa žalobkyne listom z 18. 03. 2022 dala na vedomie kasačnému súdu „Stanovisko SLK k problematike licencií na výkon samostatnej zdravotníckej praxe“, ktoré bolo publikované dňa 21. 02. 2022 na webovom sídle Slovenskej lekárskej komory. V predmetnom stanovisku Slovenská

lekárska komora vyslovila nesúhlas s právnym posúdením licencie L1A Sociálnou poisťovňou a vyzvala na dialóg ministra zdravotníctva Slovenskej republiky a ministra práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky za účelom rokovania vo veci problematiky spätného predpisovania poisťného a penále viac ako 600 držiteľom licencie L1A. Právna zástupkyňa navrhla kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť žalovanej zamietol alebo súdne konanie prerušil do času prijatia spoločného právneho záveru na rokovaníach vo veci problematiky spätného predpisovania poisťného a penále pre držiteľov licencií L1A.

42.Podľa § 100 ods. 2 písm. a) až c) SSP. ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie uznesením prerušiť, ak a) prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na takéto konanie podnet, b) to zhodne navrhnuť všetci účastníci konania a neprieči sa to účelu konania; správny súd preruší konanie na čas navrhnutý účastníkmi konania, najviac však na tri mesiace, c) žalobca na výzvu správneho súdu nepredloží požadované doklady alebo dôkazy, pre ktoré bolo odročené pojednávanie.

43.Kasačný súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, keďže nezistil dôvod na prerušenie konania v zmysle jej návrhu, vzhľadom na to, že nie sú splnené zákonné podmienky na prerušenie konania. Návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodov možného rokovania predstaviteľov Slovenskej lekárskej komory, Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky a Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky SR nepovažuje kasačný súd za dostatočný, najmä z dôvodu, že nie je zrejmé akú povahu má mať toto rokovanie, čo má byť jeho výsledkom a s akou právnou záväznosťou. Treba uviesť, že kasačný súd je podľa § 131 a 132 SSP viazaný určitými rozhodnutiami, nie je však viazaný len neformálne vyjadreným právnym názorom, ktorý by vzišiel z určitej porady predstaviteľov orgánov verejnej moci. To platí o to viac, že otázka vplyvu licencie L1A na trvanie povinného nemocenského a dôchodkového poistenia už bola vyriešená rozsudkom veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs/3/2019, ktorého právne závery sú pre kasačný súd zásadne záväzné (§ 466 ods. 3 SSP). Kvôli prebiehajúcemu rokovaníu medzi predstaviteľmi určitých orgánov verejnej moci by tak bolo možné prerušiť kasačné konanie, len ak by výstup z tohto rokovania mohol prelomiť záväznosť právneho názoru veľkého senátu. Nič také však z návrhu žalobkyne nevyplýva, preto ho kasačný súd podľa § 162 ods. 3 CSP v spojení s § 25 SSP zamietol.

44.Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

